

A SZÚK KÚT

TOLNAI OTTÓ

KÖNYÖKCSÖVET IS

Kályhacsövet rövidítettünk, fűrészeltünk. Nagyon nehezen ment, de amikor végre sikeresen átvágtuk, annyira megörültünk neki, hogy lefűrészeltünk még egy darabot, majd fellelkesülve, betüzesedve a második kísérlet szerencsés kimenetelén: feldaraboltuk az egészet.

Most, hogy barátom távozott, új csövek után szaglászok a kamrákban, a padlásokon, sőt az sincs kizárva, elkarikázok a vaske-
reskedésbe, és veszek egy köteget, köztük vörös és kék zománcosat is. Érdekes, könyökcsövet is óhajtok aprítani.

A VASALÓDESZKA

Nem tudom, érdemes-e belekezdenem a magyarázkodásba? Nem hiszem. És különben is észrevettem már, hogy mind többet magyarázkodok, hogy már tulajdonképpen mást sem csinálók, mint magyarázkodok — indázok mint egy végtelen szecessziós lépcsődísz. Ó, nincsenek már nekem direktjeim! Szóval, nem hiszem, hogy érdemes lenne belekezdeni. Sok időre, helyre lenne szükség és akkor sem egészen biztos, hogy sikerülne kimagyarázkodnom. És hát különben sem vagyok én egy hosszúkás epikus, legfeljebb egy epés lírikus . . . De viszont, ha mégis belekezek, tán sikerül kitörölnöm emlékezetemből azt a puha mosolyú figurát, vagy legalábbis elhomályosodik kissé az emléke . . .

Ülök a vécén. Szemben velem, nagy Cumi befejezetlen olajfestménye (mely tetszik Domingéznek, melyre valaki borotvaszappanvagy szőnyegtisztító habot csapott) mellett, a sarokba állítva: a vasalódeszka.

A ház egykori tulajdonosai, majd lakói hagyták itt. Persze — és itt kezdődik az a bizonyos magyarzkodás! —, nem nekünk, hanem egyik ismerősünknek, aki segédkezett nekik a hurcolkodásnál, annak az úgynevezett puha mosolyú figurának. De ő nem vitte el, nem vihette el, mert én finoman kiemeltem, kiloptam a díófa alatt felhalmozott limlom közül, és felvittem a padlásra. Eldugtam. De különben is csak egyszer-kétszer fordult a Zastava után kötött kis kordéval (akkor is csúnyán befarolt a bukszusok közé), és a limlom nagy részét itthagyta.

Igaz, a vasalódeszkát kereste. A teraszajtó rácsos kis ablakán lestem, hogyan nyomoz utána. Belesett a kamrákba, a garázsba, a terasz alá, felmászott a galambpadlásra (ahol másnap azt a szép kis napernyőt, azt a kitűnő szemeteslapátot és azt a nagy rézdróttekereszt találtam). Azonnal tudtam, a vasalódeszka után szaglász, hogy sem a kék polc, sem a szép ágyvégek, sem a képrámák, sem a kovácsoltvas virágtartók nem izgatják — csak a vasalódeszka. Láttam, mindent itt fog hagyni, itt a törött parvist, a traktorkezeket, a kőműves- és favágóbakokat, az olajoshordókat, az ammóniákos hűtőszekrényt, a kaszanyelet, a katonaládát, a vödörket, kosarakat, az üstházat, de a vasalódeszkáról nem fog egyikőnnyen lemondani. Pedig hát lényegében egy egyszerű, közönséges vasalódeszkáról van szó, még csak nem is olyanról, amely be van vonva, amelynek lába is van.

Afféle hosszúkás gyűrődeszka; ha ránéz az ember, az az érzése, őt szentelik, szentelik, mint a beszáradt vasalónivalót, szentelik, mint térdepelő hívőt a templomban, az az érzése, őt vasalják nagy és apró langyos vasakkal...

Amikor feljött a teraszra és bekopogott, és a deszka felől kezdett érdeklődni, durván elutasítottam, majdhogynem kizavartam. Még sosem kiabáltam így emberre, még sosem zavartam el így senkit. Pucoljon és pakoljon, kiabáltam, mert holnap még több dolog fog hiányozni... Távozása után is még sokáig rezegtem, éreztem, nagyon közel voltam ahhoz, hogy fizikailag is leszámoljak vele. Én nem szoktam verekedni, de apámmal és bátyámmal többször megtörtént már, hogy ráncba szedték a kávéházat...

Estefelé felmentem, fellopakodtam a padlásra, és a sötétben, akár egy puha, meleg állatot, megsimogattam, majd hirtelen magamhoz öleltem a deszkát.

Ahogy most itt a vécén elnézem, arra gondolok, hogy ez a deszka még valamelyik bácsordasi sváb házból való, ugyanis házam volt tulajdonosa a felszabadulás után, Bácsordason is igazgatós-kodott.

Bácsordason csak egyetlenegy német család maradt. Egyszer voltam az udvarukban és még mindig emlékszem a dünnögő, nagy kötényes nénikre, bácsikra. És jártam a bácsordasi sváb temetőben, kriptákban is: jól és élesen emlékszem a kis copfos koponyákra, a csontvázak lábán levő bőrpapucsokra — szinte még mindig fényesek voltak. Az egyik olyan copfos kis koponyát meg is találták a rendőrök a *Symposion* szekrényében, amikor az M-ek lopásügyében kutattak — volt ott egy gém-csontváz is, meg ott volt I. kis bézs kesztyűje . . .

Ülök tehát szemben a vasalódeszkával. Nem használjuk, egyszer sem használtuk, mert a konyhaasztalunk ideális vasalásra. Ülök és máris valami pázsiton, valami pázsit fölött látom lebegni . . . Lebeg az erős napfényben, akár egy hipnotizált karcsú nő. És rajta, ott: ciklámenceruzám! Sosem különösebb, különösebben felszerelt írőasztalt!

Ciklámenceruzámmal sosem szoktam írni, és hát éppen elég asztalt használok már így is (a manzardi fémpatájú végtelent, a kerek és a kocka alakú fehérret, a redőnyös feketét, a konyhai gyalultat), de most mégis úgy érzem: én szentelek és írok vasalva. Ezek szerint, mondom, ciklámenceruzám: szentel és vasalva ír. Felemeltem tekintetemet a nem létező papírról, és a láthatár szélén, a finom ecetillatban, megpillantom a fehér pulykakat . . .

MÓSUSZ-MONSZUN

Kedves kis Piusz!

Igazad van: általad vitalistának nevezett ifjúkori programomat (ez is a te szavad) néhány barátom, barátnőm valóban szépen és maradéktalanul (egykor azt mondtam volna, meredeken) realizálta. Igen. Jól meglested, meglestél bennünket. De hát, jómagam sem

csináltam mást az elmúlt évtizedben: akár egy másik éneket figyeltem, kísértem őket, drukoltam nekik.

Bakota, mint te is tudod, Görögországban él. Nem mindennapi színészi tehetség, Szophoklész-imádatát a pincérkedésbe, valamiféle kubisztikus pincérkedésbe öltve — ott a nagy fehér kövek közvetlen közelében. Minden este úgy lép fel fehér zsakettjében, ovális nikkeltálcájával, akárha a napot tálalná fel, akárha maga Szophoklész is ott ülne a vendégek között. Nem hinném, hogy dolgozik ma a világon Bakotánál eredetibb pincér, noha már minden bizonynyal jócskán beteg, hiszen tyúkszemai, mája, fogai, végbele, tüdeje...

Kinga, ha jól tudom, egy angolhoz ment feleségül, és minden biztonnyal ugyanúgy mozog kis kerékpárján a Sohóban is, mint mozgott itt a Telepen. Tehetséges volt, ahogy T. mondaná *u svim pravcima*. Nem tudom, végül is melyik irányba indult el, melyiket választotta, nem is lényeges, nem, az sem, hogy választott-e egyáltalán. Kinek mi köze hozzá. Kuss, mondaná vékony hangján, akárha egy kispoharat roppantana össze szép fogaival. Ha valaki, hát Kinga tudta, az élet nem az eminens tanulók versengése. Elég látnom, még képzeletben is, ahogy szívja a cigarettát (egykor, emlékszel, a kék fedelű rovinji Moravát), ahogy megemeli a szél szőke haját, ahogy féloldalvást, kicsit kacsázva lép, olvas, táncol, rajzol, úszik, teniszezik...

Jácint éppen a napokban fog végezni a Vansenen (utoljára azt írta: P. J. Juve lesz a témája — a *Paulina 188*-at már akárha vele olvastam volna), és természetesen már legalább annyira otthon van Párizsban (miután mexicói esküvőjéről lelépett, vagy ahogy mi, kanizsaiak mondjuk, lelécelt — tudod, fantasztikus esküvői ruháját még sokáig ott őrizte egy fekete ládában kis szobája közepén), mint amennyire te szerettél volna Hemingway- és Henry Miller-olvasmányaid hatása alatt. Rúék akkor voltak nála, amikor még éjszánkint a *Katmanduban* dolgozott...

Dénes minden biztonnyal a legkülönösebb taxi drayver Ausztráliában. Előbb börtönőr, edző, jampec, művész volt, hogy aztán, mint Bakota a pincérkedésre, a taxizásra összpontosítson. És nagy

dolgot tudott kihozni belőle, valóban nagyot. Hidd el, Kis Piusz, egyáltalán nem túlzok, ha azt mondom, ő a taxizás Goethéje.

Hermina zsebében, amikor szökés közben beleesett abba a gödörbe (csapdába), a határőrök egy Heidegger-könyvet találtak és semmi mást, és nem értették, mit keres ott a farkasverem fenekén azaz a Heideggerrel... Amikor Bohata ráfutott a Latin negyedben, mezítláb volt, mezítláb a kis űzött őzike. Persze, Bohata azonnal becipelte az első cipőüzletbe. Tudod, mennyire zavarták a budapesti írók szandálai is.

Bár lábbelitek legyen kifogástalan, oktató bennünket.

Balassa lediplomált a gépészetben, és most szabó Belgrádban — nem folytatom, hiszen már engem is bosszant, milyen ügyetlen krokikat dobok itt fel neked róluk, de hát jól tudom, akármmivel is próbálkoznák, akárhogy is színezném, minden dilettantizmusnak tűnne...

Igen.

És — hallom le nem írt, de annál hangsúlyozottabb kérdésedet: mi van velem?!

Nem tudok válaszolni, nem, Kis Piusz. Illetve, csak közvetve.

Íme, lila gyerek, íme válaszom, már amennyire majd válasznak lesz nevezhető.

Ma reggel 7 órakor egy döglött macskát találtam a tearózsák (*rosa chinensis*) között. A zöld és arany legyek szokatlan sűrű cikázása hívta fel rá a figyelmemet. Azt hittem, valaki bedobta a kerítésen.

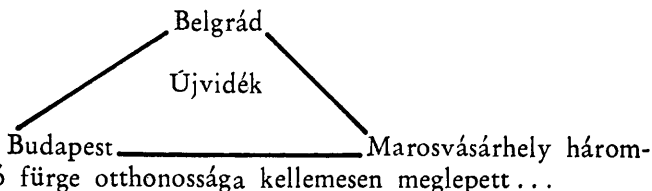
Döglött macskát dobtak a *Virág utca 3*-ba!!!

Ledöbbszemem. Létezik a világon valaki, aki haragszik ránk, aki dögöt dobna kertünkbe?! Az perverzítés lenne, az a valaki minden bizonnyal önmagával tévesztene össze bennünket...

Közelebb lépve azonban megállapítottam: dogom harapta át a gerincét. Zsemleszínű.

Ismertem, kedveltem is, oroszlánkölyöknek neveztem. A kamrában, a csirkeeledelnél vadászta az egereket. A dog jócskán elpiszkolta, sokáig játszhatott vele.

9-kor a Limánon (új cirkusz érkezett), aláírtam a szerződést *A fekete kabát* című drámára (egy melankolikus, kedélybeteg pacák el akarja földelni nem létező télikabátját, és összehívja barátjait stb.) az Újvidéki Színházban. Az igazgatóra várakozva egy fiatal színésszel beszélgettem és intelligenciája,



Délben egy URH-műsort csináltam az ábráról. Ne csodálkozz, ne ámuldozz, Kis Piusz: az ábráról. Tudom, nem ábrándulsz ki belőlem, csak azt mondd, mindig is abszurd dolgokról ábrándoztam...

Az ábrás cet bikához hasonlít. A kalmár és a polip a csemegéje...

Míg a bemondók olvastak, én a technikus mellett egy papirosra firkáltam:

A bika az ábrás cethez hasonlít... A misling és a here a csemegéje. Az én csemegém a kalmár és a polip...

Visszafelé jövet, már fáradtan, izzadtságfoltos inggel, belekezdtem egy vers tartófáinak, síneinek lerakásába (formátlan kis sztoriban összehozni az ábrát az Alhambrával!), majd befordultam Józsuához.

Kávézás közben, észrevétlenül, az ábrára tereltem a beszélgetést, ugyanis Józsuá felesége illatszer-specialista — üvegcséi most is itt vannak asztalomon (Parfümöl Vetivier, Parfümöl Grandseigneur, Concentré pour Extrait EDT...). Józsuá közbeszólt, hogy a mósusz finomabb dolog, mint az ábra. Vettem a labdát. Hát legyen: mósusz! Baktatva a temetőn át, a gledícsiafák alatt, azt kérdeztem magamtól, kivel is kellene mósusz-műsort csináltatnom és hogy milyen zene is menne hozzá.

Majd lemegyek H-hoz, határoztam el, és szép kis mellei közé szögezem a kérdést: milyen zene megy a mósuszhoz?! Valóban, milyen is, Kis Piusz? Milyen is? Látom zavarodat. Látod, a nagy kérdések előtt mindig megtorpantunk, tétováztunk...

Szétrozsdásodott kapunk előtt hirtelen elejtettem a kulcsot: a macska elviselhetetlenül büzlött a kukában.

És a szemetes csak három nap múlva jön, kiáltottam fel keservesen, öklömet az égre emelve.

Öllemek

HALKABBAN, MINT ÁRNYÉKOM

Szőke volt. Cuclizott. Csak cuclizott.

Savószín szemei sosem is láttak.

Gerincéből egy kis puha lábfej nőtt ki. Ezen lépked utánam: halkabban, mint árnyékom.

Miféle láb ez, kérdik.

Összecsukható, akár egy zsebporhár, mondom. Istentelenül rossz hasonlat, mégis ragaszkodom hozzá.

Szőke volt szegény. Azt hiszem, Dáriának hívták. Őrizni fogom emlékéit.

MEGÉRINTEM AZ ASZTALT

Bár egyedül vagyok, mégis magamra zárom a szobaajtót.

Megérintem az asztalt.

Összeparosítom a zoknikat. Beállítom az órát, de nem húzom fel.

Megérintem az asztalt.

Nézem a tarhós bögrét. Leáztatok két zöld bélyeget. Előkeresem a kristálykoponya fényképét.

Megérintem az asztalt, meg, mind finomabban,

Kizárom az ajtót. Majd holnap folytatom.

Nincsenek illúzióim: engem sosem fog megérinteni az asztal.

Menet közben felhúzom az órát, de nem állítom be.

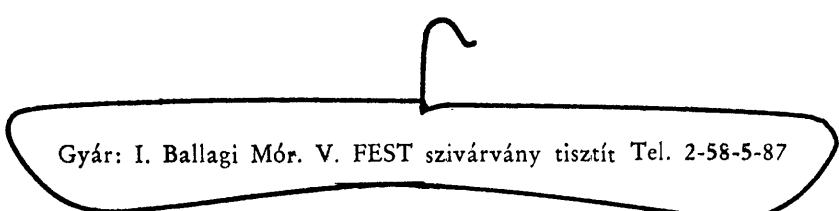
A LA MAGRITTE

Szeretem a csontszínűvé sötétült, magas, nagyon magas fehér ajtókat. Szeretek szemben ülni velük, s nézni a végtelen azúrból kopogás nélkül érkező felhőket — à la Magritte.

A NAGY FEHÉR FÉSŰ

Rú itt lesz egy hétig az árumintavásáron, és nálunk fog lakni. Ő a kanizsai stand főnöke, ő írta a prospektus szövegét is („*Kanizsa Vajdaság észak-keleti részén fekszik, felső határa megegyezik a jugoszláv—magyar országhatárral. Írott emléken Kanizsa neve 1093-ban jelentkezik először...*”), melyet, mint mondja, velem akartak megírtni a városatyák, de hát engem lehetetlen megtalálni, elcsípni, úgy ugrálok Újvidék és Kanizsa között, akár egy bolha — még a felderítő csapat negyedszázados jubileumi ünnepségére sem mentem el, hogy átvegyem az alapítótagnak járó plakettet... Ahogy felvezettem a padlásszobába, ahol előtte K, a pesti rádió rendezője lakott — végérvényesen rádiófonikussá téve a *Virág utca 3-at!* —, a vállfák még ugyanúgy lógtak könyvespolcaimon, ahogy K itthagya őket. Rú azonnal szétrakta ingeit, öltönyeit, ne gyűrődjenek az utazotáskában, nylontasakokban — szépek, vigyáznom kell, ébernek kell lennem éjjel-nappal, nehogy őt is összevérezze a kutya, mint nemegyszer K-t.

A SZIVÁRVÁNY-vállfára egy hongkongi sötétlila és egy rózsaszín Cardin-inget akasztott: most valóban szivárvány az én kedvenc vállfám, amely, fogalmam sincs, hogyan került a házba, hiszen mi Magyarországon nem vásárolunk ruhaneműt — mi csak a könyvet kubikoljuk, kubikoljuk át —, de az a fontos, hogy idekerült, hogy itt van, és most már örökre szivárványt görbít a padlásszoba ferde firmamentumára:



Gyár: I. Ballagi Mór. V. FEST szivárvány tisztít Tel. 2-58-5-87

Már fejből tudom szövegét, és már-már bennem is feszül szép íve. (Sok-sok ilyen vállfa-szöveget kellene megtanulnom, magam fölé feszítenem! A telefonszámot pedig majd a helyszínen kell leellenőriznem: Halló, ott SZIVÁRVÁNY?)

Este a városba indultunk. Gondoltuk, betérünk a Katolikus portai Jazz-klubba is, ahol Zó, Rú fia a *The art ensemble of Chicago* lemezét is le fogja forgatni — érdekkel az a zenekar...

Az ott az ecetgyár, mutattam neki az isteni őszi égre rajzolóddó, kis vörös égővel kivilágított kéményre.

Éppen csodálkoztam, mondta, honnan ez az ecetillat.

Nagyokat szippantottunk, akárha az egész város ecetes paprikát dunsztolna, akárha mi is szép macedón paradicsompaprikák lennénk, de azt is megállapítottuk azon nyomban, hogy már a krizantém nehéz illata is belevegyült a finom savanyú párába.

Közel már a halottak napja, mondtam.

Közel, mondta Rú.

Ilyenkor mindig haza szeretnék utazni — ezek nem az én temetőim... Nagy, műanyag lapokkal fedett krizantém-kertek mellett haladtunk el. A macskák úgy viselkedtek a szép őszi estében, mintha csak február lenne...

Tán az ecetillat inspirálja, gerjeszti őket, kérdezte.

Minden bizonnyal, mondtam, hiszen engem is sokszor...

Nem találok azt az Újvidéket, nem találok, sóhajtott fel váratlanul Rú, aki különben egyáltalán nem hajlamos a sóhajtozásra, egyszerűen: nincs. Szó szoros értelemben új várost csináltak Újvidékből, egy vadonatúj várost, egy vadonatúj Újvidéket — de hová tűntették a régit, a régi, az ó Újvidéket? Vagy nem is volt? Vagy nem is voltam fiatal?! Egyetlen ismerőst, egyetlen ismerős arcot sem tudok felfedezni, egyetlenegy sem. Néha, mondta, órákig figyelem az emberek arcát a vásáron vagy a katedrális előtt, de hiába, mintha egy ember sem élne itt azok közül, akik a 40-es évek végén itt éltek. Elnyelte őket a föld...

A limáni homok, mondtam.

Pedig mennyire szeretném látni még egyszer Olgát! Még egyszer legalább. Amikor elmentem katonának, mindenemet, egész vagyonomat Olgánál hagytam, hiszen úgy volt, ha leszerelek, feleségül veszem. Nála hagytam:

a tinten-kulit,
a sárhányó nélküli női biciklit,
a nagy fehér fésűt,
a karórát,
a pénztárcámat,
az esőkabátomat,
a hosszú szipkát...

A hosszú-hosszú szipkát, melyet a tengeren vásároltam, rézkarikákkal volt tele, és csak akkor vettem elő, ha a bárba mentem...

Igen, nála hagytam egész vagyonomat. Két hónap sem múlt

el, és máris jött a levél: férjhez megy. Rendben van, gondoltam, legyen boldog, de miért nem említi nála hagyott dolgaimat?! Majdnem felüvöltöttem ott a Šar planina alatt, kopaszon, nyakig érő hóban: és mi lesz nagy fehér fésűmmel?! Életemben nem láttam olyan gyönyörű fésűt. Ne mosolyogj, komolyan beszélek. Tán elefántcsontból csiszolták vagy valami állandóan langyos műanyagból... Elnyelte a föld, a limáni homok azt az Újvidéket, el hosszú szipkám, el a nagy fehér fésűt... Egyszer, néhány éve, láttam Olga apjának a gyászjelentését a *Magyar Szóban*, gondoltam, elmegyek a temetésére, hiszen felesége, Olga anyja, szeretett engem — pénztáros volt a menzán, és sokszor bón nélkül is ebédelhettem nála... De nem jöttem el, és így az utolsó lehetőség is vízbe, azaz a sárga agyagos földbe esett.

Rú, szeretnél itt élni újra Újvidéken, kérdeztem, közelebb lépve hozzá, szinte megijesztve a sötétben.

Nem, mondta, én megszoktam, hogy minden embernek köszönök, itt azt hinnék meghibbantam...

Beérve a központba, a kirakatok előtt álldogáltunk, a kivilágított püspöki palotában gyönyörködtünk.

Rú hófehér haját nézve, arra gondoltam, most már inkább egy nagy fekete fésűre lenne szüksége, egy nagy fekete hajfestő fésűre...

Hazafelé jövet a krizantém-kertek fölötti műanyag lapokon harmatgyöngy rezgett a holdvilágban, de a gyenge szél már más irányba vitte az ecet- és a krizantém illatot.

Milyen alakú volt az a nagy fehér fésű, kérdeztem, a kulcsot keresve köpenyem zsebeiben, a rácsnak ugráló kutyát nyugtatva.

Kifli, válaszolta, majd hozzátette, pártaként simult a fejre.

A DOBERMAN

Doberman... doberman... doberman... doberman...

Már egy éve, pontosabban, attól a naptól kezdve, amikor a Vén Palitól kijövet, kezemben a pintyekkel, megpillantottam szomszédja (később a TV asztalosát ismertük fel benne — ő készítette D-

éktől vásárolt családi ágyunkat...) szikár, karcsú, mély csillanású, éles mozgású kutyáját: állandóan csak a dobermanról beszéltem.

Doberman... doberman... doberman... doberman...

És aztán egy napon meg is jelent kerítésünk előtt egy kis fekete-vörös kóbor kutya. Kenyeret dobtam neki, fiammal vizet vitettem, nehogy megveszedjen, és fekete íróasztalom fölött (hol éppen befejeztem *A dog mint az antidogmatizmus szimbóluma* című hosszúra sikeredett értekezésemet) hozzákezdtem megfigyeléséhez. A vas-kerítésünk előtti füves sávot akár a veszett, elveszett és kóbor kutyák börzéjének is nevezhetném, ahogy a kutyák töltésünkön való vonulását meg a kóbor kutyák Golf-áramának neveztem volt ideköltözésünkkel... Fél óra sem telt el, és üvöltve ugrottam fel, rohantam át a nappaliba:

Doberman... doberman... doberman... doberman...

Hogy onnan együtt rohanjunk a ház elé.

Hol látsz te itt dobermant, kérdezték ámuldozva, és máris a szomszédok tacsckóját, farkasát, dalmát ebét keresve kedvességükkel.

Nincs szemetek, kérdeztem ismét felemelve hangomat.

Hosszú szőr, nagy fülek, szinte lapos termet, sorolták röhögve. Hol van itt doberman? Hol?

Igen ám, védekeztem elszántan, de nézzétek isteni hegyes fejét, a fekete alól finoman előfeszülő vörös minőségét... Ha nem is tiszta doberman, de mérget veszek rá, hogy doberman-keverék, fél doberman...

Fél doberman, fél doberman, vonultak vissza kórusban énekelve. Igen, aznap, minden fél volt a számukra. Rú talált egy fél cserkészcsatot, Zú macskája egy fél egeret hozott a szobába — és most, íme, a fél doberman! Valóban, még csak ez hiányzott.

Fél doberman... fél doberman... fél doberman...

Néhány napra rá — éppen a Pedja Milosavljević-retrospektíván voltam Belgrádban (Zemunban szálltam le a buszról, és gyalog mentem a nagy esőben, monumentális varjak között, a Végrehajtó Tanács és a Központi Bizottság épületével szemben, a Száva-parton, a Modern Művészetek Múzeuma felé...): fiam beengedte az

udvarba a dobermant, a fél dobermant. Dogom szereti ezeket a kis kutyákat, játszik velük, minket sem zavarnak, mert hát úgysem ejthetik teherbe, nem érnek fel hozzá, ide-oda szaladgálnak a lábaj között. Ám ez a kis doberman, fél doberman, hopp, elkapta a fehér kakast, és kampec! Kampec a legszebb idei kakasunknak, amelyet az 50 közül választottunk ki, mivel az udvar koronázatlan királyát, a krédli kakast, valahogy likvidálni szerettük volna, legalábbis szerettük volna megfosztani trónjától...

Ahogy holtfáradtan hazaértem, láttam, hogy nincs, nem vár engem a kerítés tövében kis kóbor dobermanom. Tudtam, valami baj van.

Idegesen rohantam fel a vajszín teraszra.

Mit bántjátok az én dobermanomat, löktem be az előszobaajtót, mit bántjátok?! Végre sikerült egy dobermant találnom, ideédesgetnem, és erre ti, mihelyt kiteszem a lábamat Vajdaságból: likvidáljátok!!!

Nagy csönd fogadott. Nem válaszoltak, de ahogy levettem vízes gúnyamat és felvettem bermudámat, egy szakkönyvet toltak az orrom elé. Olvasni kezdtem:

DOBERMAN-PINSCHER

Meglehetősen vad, ingerlékeny, nyughatatlan, a végletekig bátor, gyakran gyenge idegzetű, idős korára morózussá válik...

A kutya többé nem mutatkozott, én sem emlegettem, de attól a naptól kezdve dobosnak, kisdobosnak kezdtek becézni, többször kínáltak meg dobostortával, és még amikor felrobbant a dobkályhánk (tán örökre megsértve dobhártyámat!), akkor is elnevelték magukat, el-, akár valami abszolút poénen.

dob... dob... dob... dob... dob... dob... dob... dob...